

on, og eg eri júst liðugur við lesnaðin, tí havi eg rætt at kalla meg mister. Um kvinnan er sjúk, so hövdu tygum neyvan fingið nakran betri nekara at mætt her?"

Gýðingurinn hevði ikki givið sær far um tað, sum mister Matumbwe segði; hann turkaði vatn av knýti sínum og loysti snorisstubbán, ið var bundin um tað. „Hevði eg kunnað selt okkurt til harrarnar ella damuna? Eg havi nakrar sera áhugaverdar lutir. Enn er ikki ov seint at keypa eina litla gávu til ætt og vinir. Prisirnir eru sámligir.“

Friður var komin á tann fulla mannin. Hann stóð upp at húsalonini og lyfti halarnar uppfra, men sakk so við og við eitt sindur saman, sum um hann gjørdi seg til reiðar at seta seg niður. Hann stóð so inntontkur í síssheimi og fanglaðist við fingrarnar óskottligur.

Men maðurin við tí líðandi konuni stunaði og segði: „Vil tað siga tygum eru lækni? Hvi fan' in søgdu tygum tað ikki beinanvegin? Konan er við at fara á soppin. Teir satans sjúkrakassalækarnar. Teir eru ikki til at fáa fatur á, tá ið brúk er fyri teimum. Eg var á veg til sjúkrahúsið við henni, so fekk hon verkir..... tað litla kann koma hvørja løtu.“

„Aha - tað tonkti eg,“ segði mister Matumbwe og gjørdi seg til reiðar at koma upp á skráan, men kvinnan fór at skriggja: „Nei, nei, far burtur við tær. Eg vil ikki hava ein lúsa nekara at røra við meg...“

Men nekarin leyp alt í einum upp á skráan og talaði róluga og høvskliga við hana sum við eitt litlið barn. „Shhh,“ segði hann. „Ver ikki bangin. Tygum hava nú litlið og einki at skula hava sagt í hesi sök, frúa. Men tygum fáa at siggja, at eg fari varliga til verka.“

Hann fór heilt yvir til hana, legði hondina eym-liga á búkin. Hóvliga og varisliga nart hann við hana. Hetta gjørdi hana rólígari beinanvegin, og hon helt uppat at banna og svørja. Bert fálíg suff hoyrdist frá henni, meðan hon stardi upp á hann við bangnum, út-møddum eygum. Hon var ikki ung longur, men var enn vøkur, stór og sterk. Eitt sindur reyðað meg og korkalitt í andlitið.

Mister Matumbwe nikk-aði og segði: „Um eina skamma stund..... ikki fer tað at vara leingi. Eg haldi ikki at hon er ein primipara?“

„Hvat er tað tygum siga?“

„Hetta er ikki fyrstu ferð hon eigur?“

Maðurin skar í ein ræl-andi látur. „Nei hann komi til mín. Hon hevur átt fyra tandur, sum vit ikki vóru før fyri at fæða. Hvi skal hon nú aftur eiga, tað listi meg at vita.“

„Tað átti tú at vita betur“ svaraði Matumbwe. Hann reisti seg og vendi sær til hinar menninar niðanfyrir, sum um hann helt røðu frá einum talarastóli í einum fyrilestrarsali. „Mínir harrar, vit eru staddir í svári neyð. Til alla lukku eri eg so fyrir, at eg havi fæleika at klára hesa støðu, hóast

hetta verður fyrstu ferð, eg hjálpi barnakonu uttan fyrir sjúkrahúsið. Men í hesum førinum tørvar mær stuðul, mær tykir, at vit mugu klára okkum undir hesum korum við tí, ið er fyrir hondini.“

Hann leyp niður av skrá-anum yvir til tann fulla mannin, sum enn stóð í somu støðu, sum lagaður upp ímóti húsavegginum, og vendi sær ímóti honum kurtisliga: „Arsaka, mín harri, hvør eru tygum, og hvat havast tygum at?“

Tann litli knevlin hugdi upp á mister Matumbwe við einum skálkabragði við samankiptum reyðum eygum og spurdi uttan at ilskast: „Hvat er á vási?“

Mister Matumbwe var eitt gott fólk, sum bara var við tí góða orðinum og ikki gjørdist tykkin, um onkur var ólátaður ímóti honum. „Á, tað var bara okkurt småvegis, sum eg vildi vita, um tygum hövdu okkurt serligt hegni, sum kundi koma okkum til góðar í hesi trongu støðu.....“

Londonbúgvinn rætti seg upp, og legði høvðið afturav og skar í ein skellilátur. „Um eg havi okkurt hegni? Harry Napes frá Eastchapel. Skemtifimleikari mikli. Kongur ímillum sínar javnlíkar á gøtuni, kalla teir meg. Hygg bara eftir mær og bít merki í, at í mær er ein sýning í sjálvum sær.“

Hann fór at syngja: „Bidi, bi-da, biddit-do-do“. Hann spjálkaði sær og trampaði, so tað gnelti eftir í.

Mister Matumbwe hugdi undrunarsamur upp á hann, men so smiltist hann og tær hvítu tenninar skygdu í kvöldarmyrkrinum. „Á ja, ein gatiskemti-fimleikari førir fram sitt skemt á breytum og gøtum, har fólk tyrpast framman fyrir sjónleikarhúsum, og letur hattin ganga runt. Og tygum er kongur teirra?“

„Spyr ein og hvønn í Eastchapel um hann kennir Harry Napes. Eg havi eisini mitt egna orkester. Eg vann minst tvey pund framman fyrir Palladium í kvöld. Mín egna framfórsla er minst líka góð! Lurta eftir: Hey, tiddeliunti, biddi ba buup ah biddeli um bum,“ sang hann og dansaði ein livligan góðan stepdans afturvið.

Í døpurhuga setti Mr. Matumbwe hendurnar móti pannuni, og peikaði hann móti Harry Napes við svartu fingri sínum: „Hetta var frálíkt. Tygum skulu verða, tann sum leiðir tankarnar burtur hjá henni, tá ið tímin er komin.“

Hann vendi sær móti gýðinginum. „Og tygum, harri mín, tygum eru handelsmaður?“

„Moshe Konig, til tænastu. Men eg skilji ikki hvat fyrifert. Tygum søgdu okkurt um eina neyðstöðu?“

Henda kvinnan er í fer við at eiga, og eg skal hjálpa barninum í verðina.“

„Á, armi stakkal! Eina slíka nátt á sovørðnum stað. Hvat kann eg gera fyrir at

hjálpá henni?“

„Tygum hava kanska ein dropa av brennivíni í knýtinum - í vørugoymsluni?“

Konig risti við høvdi-num. „Brennivín selji eg ikki, men biða mær eitt bíl, eg havi eina fram úr góða eau de cologne og nakrar fløskur av parfumu, næstan so góð sum fronsk parfuma og sera billig. Eg royni altíð at útvega tað bestu vøruna til lægsta prisi. Eg skal geva tygum tað, ið eg havi. Strammur spirtroykur gongur at hesum.“

Eitt sker av brosi fór yvir ásjón mister Matumbwes. „Ja, í hesi støðug kan tað brúkast at roynsa við. Sera vinarligt av tygum. Tygum hava ikki eisini kòksbúntittur?“

„Eitt sindur havi eg. Men knívarnir eru tíverri ikki so hvassir. Við teimum prísunum vit hava í dag, eru vørurnar ikki sum fyrr.“

„Á nei, ikki knívar, men høvdu tygum ein lut, sum var bogaður og flatur - sum t. d. sum ein lagkòkskeið....“ Gøtuseljarn var longu í ferð við at róta í knýtinum. Tók lutirnar upp og breiddi teir út. „Ja, harra Konig hetta er frálíkt. Hasir har kunnu sanniliga brúkast. Eg eri vísir í, at hetta ikki verður nakar ringur barnsbúrdur.“

„Hov,“ rópti maðurin uppi á skráanum, „hov, mister,“ hann fekk ikki navnið upp og helt tí á fram: „.....hara lækni, skulu tygum ikki skjótt fara undir hetta?“

Mister Matumbwe vendi sær ímóti honum. „Kona tygara fer óiva at geva seg til kennar, tá ið hon er til reiðar. Aðrenn tað vildi eg fegin vita navn tygara, og hvat tygum gera, og navnið á konuni og hvussu gomul hon er?“

Maðurin hugdi vrantin niður á tann unga læknan og mutlaði: „Sam Boles. Havnaarbeiðari. Konan er tríatitveir ára gomul. Hon eitur Anna.“

„Ja so, havnaarbeiðari. Tygum mugu vera glaður yvir at verkfallið er av, nú eitt litlið verður borið í heim.“

Orðið verkfall fór sum ein yllur ígjøgnum hann.

„Ha,“ skriggjaði hann.

Ja, tað verkfallið! Eg misti tríggjar mánaðarlønir av hesum lúsa verk-fallinum, eg sum havi eina stóra familju, og so vunnu vit bert seks pence. Tað tekur mær tvey ár at vinna inn aftur, tað eg listi, tí teir ikki vildu lata meg arbeíða. Og hvørji eru hesir teir? Tað listi meg at vita. Far í verkfall siga teir; far undir aftur at arbeíða; siga teir: teir hava sett prisirnar upp, siga teir. Ná ja, tygum við allari tygara vitan, tygum kundu kanska sagt mær, hvørji teir eru?“

Mister Matumbwe hugsaði djúpt eina løtu við hondini uppi undir tí rundu hókuni. Hann svaraði sum úr síssheimi: „Kanska skuldu vit heldur spurt hvør, ið HANN er.“

„Hann? Hvør er hasin hann? Hvat er tað tygum siga?“

„Um HANN,“ segði mister Matumbwe. „Hann sum er meira enn teir allir, og meira enn vit, tilsamans. Honum hvørs dreymar í øllum...“

„Ho, ho, ho,“ læt í Harry Napes, sum var komin nærri

til skráan. „Tú ljóðar sum ein úrsýndur prædikumaður.“

Tað sýntist, sum um hetta fróddi mister Matumbwe. „Heldur tú? Ja, tað var ein-aferð, at eg var í iva um, hvat eg skuldi velja at lesa til prest ella til lækna, men eg eri glaður, at eg valdi at lesa?“

